Alice se grăbi să-i răspundă, pentru că era întotdeauna gata să vorbească despre drăguța ei:

— Dina e pisica noastră și e meșteră mare la prins șoareci! Dar s-o vezi cum vînează păsările! E în stare să înghită una, cît ai zice pește!

Vorbele acestea făcur
mare vîlvă printre cei d
față. O parte dintre păsăre
se și făcură nevăzute;
coțofană se înfășură gr
julie în aripi și spuse:

— E vremea s-o pornes
spre casă; seara e prea re
pentru gîtlejul meu! U
canar își strigă copiii c
glas tremurător:

— Haideți, puișorilor,
sosit vremea culcării!

Fiecare găsi cîte un pretext s-o șteargă, așa încît
pomeni deodată singură.

— Mai bine n-aș mai fi adus vorba despre Dina!
tristă. Se pare că nimeni n-o iubește aici, cu toate că
gură că e cea mai bună pisică din lume. Vai, scum
Dina, oare te voi mai vedea eu vreodată?
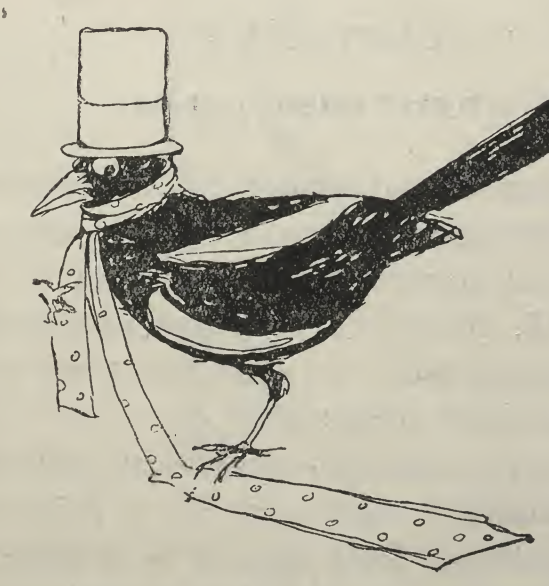
Alice începu iarăși să plîngă, căci se simțea foarte
și amărîtă. Dar după cîtva timp, auzi un tropăit ușor
din depărtare. Privi nerăbdătoare într-acolo, cu năd
șoarecelui i-a trecut supărarea și că se întoarce să-
vească povestea.